

Uit de werken van Thomas Merton (†1968)*

Wanneer op het moment van sterven
de dood naar ons toekomt
als een vreemdeling die niet welkom is,
dan gebeurt dat
omdat ook Christus
altijd voor ons een vreemdeling is geweest,
die niet welkom was.
Want als de dood komt,
komt ook Christus,
die ons het eeuwig leven brengt,
dat Hij door zijn dood voor ons heeft verdiend.

Wie het ware leven liefheeft,
zal dikwijls mediteren over zijn eigen dood.
Zijn leven is dan vol van een stilte,
die een vooraf ervaren is van de overwinning op de dood.
Ja, in de stilte wordt de dood
onze dienaar en zelfs onze vriend.

Gedachten en gebeden
die opgroeien uit de stille doodsgedachte
zijn als bomen die groeien waar water is.
Het zijn sterke gedachten
die de vrees voor tegenspoed overwinnen
omdat zij de hartstochten en de begeerten
hebben overwonnen.
Zij keren het gelaat van onze ziel,
in een voortdurend verlangen,
naar het gelaat van Christus.

Iedere goede dood,
iedere dood dus die ons overbrengt uit
de onzekerheden van deze wereld naar
de onfeilbaar zekere vrede en stilte van Gods Liefde,
is op zichzelf al een uitspraak en een afronding.
Het zegt met of zonder woorden,
dat het goed is voor het leven
dat er een welbewust einde aan komt,
zowel voor het lichaam dat terugkeert tot stof,
als voor de geest die opstijgt naar de Vader,
dankzij de barmhartigheid van onze Heer Jezus Christus.

---

*T. MERTON OCSO, *No man is an Island*. London, blz.321- 323. Hollis & Carter, 1955

